

Особеност на ромските гласни звукове е удължаван им в някои диалекти. В йерлийския диалект от Велингра Ракитово например удължаването на гласната [a] е често срещано явление – **man kārṇā** “аз се казвам”. Удължаван на гласните звукове е остатък от старониндийските езици съвременния ромски обаче то не функционира като фонетика само като алофон на /a/.

В повечето диалекти гласните се произнасят като кратки

a се произнася [a] като **a** в думата *влак*

срв. ромски **kan** (ухо);

e се произнася [e] като **e** в думата *мед*

срв. ромски **perel** (пада);

i се произнася [i] като **i** в думата *мила*

срв. ромски **trin** (три);

o се произнася [o] като **o** в думата *море*

срв. ромски **so** (какво);

u се произнася [u] като **u** в думата *луна*

срв. ромски **dur** (далеч).

В някои диалекти съществува и средният гласен [ə] румънски *ă*, който е навлязъл от български език (йерлийския диалект), а също и високият среден гласен [i] румънски *î*, който е дошъл в калдерашкия диалект от румънски език.

u се произнася като **ъ** в българската дума *жълто*; в румънската дума **rîspuns** (отговор), на ромски **šyl** (студ) – калдерашкия диалект, **šil** (студ) – в лахо диалект.

Всички ромски диалекти съдържат дифтонги. Те са изразувани в по-ново време и не са наследство от старониндийските езици, макар че в старониндийския език има форми като **roj** (лъжица), **paḥ** (пръст), **muḥ** (лице).